

[Jørgen Gram.]

og Faderens Laan 21 000 Kr., i alt ca. 94 000 Kr. Akkordudvalget har foreslaaet Aftægten rykket bag ved Laanegrænsen, hvilket Faderen er gaaet med til. Derved er praktisk talt hele Andenprioritet inden for de Rammer, inden for hvilke man kan faa Laan; og det er, da i øvrigt alle Forhold taler derfor, indstillet, at der bevilges Laan, men det er afslaaet, fordi Laanet alene gaar til Ombytning af Faderens Laan.

I et andet ganske analogt Tilfælde vilde det meste af det af Akkordudvalget foreslaaede Laan gaa til Afløsning af Faderens Laan. Ogsaa dette Laan er, skønt indstillet af Akkordudvalget, efter en Nedsikring, som Kreditor, Faderen, var gaaet med til, afslaaet med den Begrundelse, at Laanet er ydet af Faderen. Naar man nu ved, at der i begge de nævnte Tilfælde er en Børneflokk, der saa vidt muligt skal hjælpes i Gang, at Beløbet delvis hidrører fra ikke udbetalt Arbejdsfortjeneste for Børnene, som Skik er, idet man regner med, at det gaar til fælles Bedste, eller fordi der ikke har været Penge til Udbetaling, at Laan-giveren, Faderen, er henvist til at klare for sig selv netop ved denne Kapital, at denne under de for Landbruget herskende Prioriteringsforhold ikke kan frigøres ad anden Vej, og at Hypoteket i øvrigt naturligtvis har været reelt opført til Skatteansættelse, saa synes den Tendens, der fra Bevilgingsmyndighedernes Side er til at gaa imod disse Familielaans Afløsning, mig saa uretfærdig og i sin Virkning saa skadelig, at jeg henstiller til Landbrugsministeren at faa foretaget en afgjort Ændring paa dette Punkt. Kriseaarene har krævet og faaet store Ofre fra paarørendes Side ved Akkorder og lignende, og derved har de taget det første Stød. Dette skal jeg ikke sige noget til. Men de her fremdragne Forhold er af en saadan Art, at jeg dog nok gad se, om ikke et Flertal i dette høje Ting ønsker denne Fremgangsmaade ændret. Her skal jo ingen Lovændring til.

Maa jeg saa med Hensyn til Landbrugsudførselen sige, at den kan man nu engang ikke undgaa at tale om, saa længe der er Afsætningsmuligheder, for hvis Udnyttelse vi selv taarner Hindringer i Vejen. Det er jo ikke saadan, at Betingelsen for Afsætningen, Genkøbet, er som af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalt: at paanøde Forbrugerne dyrere Varer. Vi har jo altid købt i Tyskland, endda meget mere end nu. Varerne er tilpassede efter os, Priserne billigere end andetsteds, og jeg har her Beviser i Snesevis, og man siger, at der

i Grosserer-Societetet ligger i Tusindvis af Beviser for, at man kun har faaet tildelt en ringe Procentdel af, hvad man til enhver Tid ønsker at aftage.

Særlig paa den sønderjyske Handels- og Købmandsstand, der paa Grund af de tidligere Forhold altid har købt direkte hos de tyske Eksportører, som man ved baade vil og kan betjene os bedre end noget andet Land og billigere end vi selv, virker denne Importbegrænsning, som er uberettiget, og som hindrer vor Afsætning, saa aldeles uforstaaelig. Tænk f. Eks. paa Briketter: Union-Briketter, som enhver Husmoder kender ligger parate til Salg lige Syd for Grænsen og kan købes for 25 Kr. pr. Ton. Kaas-Briketter, der er langt ringere, koster 6 Kr. mere pr. Ton, altsaa 31 Kr., og desuden gives der aarligt Stats-tilskud til Fabrikken.

Unge handlende og Købmænd kan paa Grund af manglende Importtal fra før næsten ikke komme i Gang, og de, der har handlet før, klager over, at deres Import skæres ned i Forhold til deres Import i et Aar, der ligger langt tilbage, hvilken Import i sig selv paa Grund af den almindelige normale Udvikling er alt for lille. Det er ikke lykkedes mig at træffe en Købmand, der af Valutaattester har faaet tildelt, hvad han har søgt om og gerne vilde have. Den højtærede Handelsminister har bebudet, at der vilde fremkomme Forslag til Ændring af Valutaloven. Der er nok at ændre for den højtærede Handelsminister, og det haster, for som det er, sker der Skade hver Dag. Prøv at give det mere i Erhvervenes Hænder, faa det, hvis det er muligt, ind i Handelstraktaten med lettere Adgang til privat Vareudveksling! Saa vilde der blive øget Afsætning af Landbrugsprodukter, og vort „Offer“ maatte sættes i Gaaseøjne, idet det vilde bestaa i en bedre Forsyning af Varer til billigere Priser. At Valutakontoret fortsat skulde rubricere Om-sætning, behøvede ikke at betyde en Hindring. Landets Struktur kan ikke ændres. Selv fra Regeringens Side siger man, at vi ikke kan naa væsentlig længere ved industriel Udvikling, men samtidig siger den højtærede Udenrigsminister, at vi muligvis kun til Tyskland kan naa op til vort tidligere Grundkontingent. Er vi da nu, som vi staaer, ved Endestadiet? Nej. Landbruget, som har den eneste Mulighed for at klare for sig selv — og jeg mener for hele det danske Samfund —, har i dette Øjeblik Tilbud om et fast Afsætningsmarked mere, en Kunde, vi har haft før, men som var ved at smutte fra os, og som